

Jaša Koceli

PREBLIZU

Uprizoritvena verzija

28. marec 2021

Ona in on.

Par.

Umetnost performansa in stand up.

Brutalna iskrenost.

Akrojoga.

Preblizu.

Na začetku.

Je igra.

Usoda.

Poželenje.

Je žgečkanje.

Najini pesmi.

Gorijo krila.

Prihajanja.

V prevari.

Osamljena.

Izlit.

Zamrznjena.

Zašita.

Uspavana.

Na poti.

Odčarana.

Na začetku.

ONA: Dragi. Dragi. Preštevam tvoje koščke. Tisoč devetsto dvajset. Štiriinšestdeset. Pet. Dnevi, meseci in leta. Številke so in v kopalnici osamljenost. Nič. Hladno je in odločila sem se, da bom zmrznila do konca. Jebe se mi. Moje besede so najin led in jaz sem *ice crusher*. Gzzzz. Gzzzz. *Love brusher*. Mmm. Mmm. Tvoj jezik ima okus po slivah, še vedno, kot včeraj. Dnevi se vračajo in jaz sem prazna. Midva sva prazna. Vidim naju v drugih časih. Smejeva se.

ON: Smejem se. Smejeva se.

ONA: Smejeva se in drživa palico, ki si jo nekoč našel na sprehodu.

Drug na drugem.

ON: Primem, zavrtim, držim palico, drevesa se priklonijo. Smejem se, srnica.

ONA: Grobost in čili na jeziku, smejeva se.

ON: Smejeva se in jaz te držim.

ONA: Držim te.

ON: Držim roko in jo požrem. Razbita sva.

ONA: Pred leti sem ti ...

ON: To ni isto.

ONA: Pred leti sem ti rekla „ti boš en tak hlod, na katerega bom splezala, pa boš potem padel sredi jasnega dneva“.

ON: In jaz sem rekel: „Padaaaaaam!“

ONA: In jaz sem se smejala.

ON: In potem si se jokála.

ONA: Ja in? Danes je obletnica.

ON: Oprosti. Danes je obletnica. Lepo, da ste prišli.

ONA: Ja, lepo, da ste prišli.

ON: Najin dan d.

ONA: Prosim, da naju poslušate.

ON: Prosim, da naju poslušate. Ker če naju ne boste ...

ONA: ... bova ostala brez rešitve. Danes je obletnica in ostala sva brez daril.

ON: Danes je obletnica je in pojma nimam, kdaj bo naslednja.

ONA: Tisočkrat sva se že pogovarjala. Rada bi razumela.

ON: Rad bi, da me slišite. Pustim ji, da govori.

ONA: Ja, enkrat na teden.

ON: Ob torkih.

ONA: In vsak drugi teden še ob sredah.

ON: Da govori o stvareh, o katerih se težko pogovarja.

© Jaša Koceli

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana. 4

ONA: Pogovarjava.
ON: In ni dovolj.
ONA: Govorim ves čas, ampak redko govorim o tem, kaj si zares delava, kaj sva si zares naredila.
ON: In o tem potem govoriva. Zares.
ONA: Ko vstopiš v drugega, usvojiš besedi strah in svoboda.
ON: To je boljše kot trip. Najin strup, najina droga. Pa ni dovolj.
ONA: Zbujava se ponoči in spiva podnevi, ko si izmenjujema pokvarjene misli. Pa ni dovolj.
ON: Poznam vsak košček njenega telesa. Pa ni dovolj. Včasih se zgodi, da mi je vedno bolj tuje, dokler se spet ne spomnim, zakaj se je dotikam.
ONA: Ko je tesno, izdihujem. Pa ni dovolj.
ON: Ne vem, je pomlad ali je jesen, vem pa, da ni poletje. Pa ni dovolj.
ONA: Verjela sem, da sva midva kot pesem.
ON: Pojma nimam o poeziji.
ONA: Pa sva se izkazala bolj za kak rep komad.
ON: Pojma nimam, kaj misli s tem. Poezija, poezija.
ONA: Ljubezen v resničnem življenju ni poetična.
ON: Enkrat mi je brala neke španske pesmi o nekem paru, ki je izgubil svoj razlog.
ONA: Mañana nuestro árbol no tendrá raíces ...
ON: Najino drevo bo jutri brez korenin ...
ONA: ... y tú te vas a rendir ante los nuevos rayos del sol ...
ON: ... in ti boš klonil pred novimi sončnimi žarki ...
ONA: ... delante de una manada de gacelas que te observarán con ojos primerizos.
ON: ... pred čredo gazel, ki te bodo gledale s prvimi očmi.
ONA: Dragi.
ON: Moja gazela.
ONA: Dragi.
ON: Španska muha.
ONA: Dragi.
ON: Ampak kaj to pomeni?
ONA: Srč.

Je igra.

Mišice se napenjajo.

Telo je objekt.

ONA: Bueno. Danes sva oblekla, kar je drug drugemu najbolj všeč. Naj bo praznik.

ON: Okej. To je bila njena ideja.

ONA: Ker je tak dan.

ON: Ker sva se odločila, da bova povedala vse.

ONA: Če ste pripravljeni verjet.

ON: Upam, da ste pripravljeni.
Rad jo imam slečeno oblečeno.
Mala bela obleka z dekoltejem in odprtim hrbtom.

ONA: Nosila sem jo, ko sem bila prvič na njegovi borbi.

ON: Nepozabna. Čeprav sem izgubil.
Bele hlačke z barvastim potiskom.

ONA: Dolgčas. Nisem več v šoli.

ON: Upira se fantazijam prve kemije.

ONA: Ja, ja, in petke, da sem višja od njega. Izvoli. Zanj pa imam samo dve besedi:
jekleni moški.

ON: Man of steel. Tri besede.

ONA: Ja. Takega bi te imela na vseh torbica in ogledalih.
Muc neslutnih razsežnosti.
Tank, bager, žerjav, v njem pa rajski vrt.
Moški, ki strelja bombone in oblake.
Tvoje joške, dragi, so beton iz svinca.
Ubija me, ko se treseš.
Daj džungelski klic!

ON: Mrouuagh!

ONA: Daj Tarzana! Daj, no!

ON: AaAaAaAa!

ONA: Najina igra je vojno polje.

ON: Njen jezik je atomska bomba.

ONA: Njegova koža pehota.

ON: Njena rit protiletalska obramba.

ONA: Njegov nos artilerija.

ON: In nobena zgodba ni zastoj, noben poslušalec podarjen.

ONA: Midva sva ... Rezultat ofenzive. Dva ne moreva bit eno.

ON: In eden je vedno premalo.

ONA: Nekdo mora bit več.

ON: Jaz ali ona.

ONA: Igrala bova igro.

ON: Igrala bova igro do konca.

Utrip.

ONA: Pred osmimi meseci sva padla v luknjo.

ON: Vse črno.

ONA: Ne vem več, kako je zunaj.

ON: Če ne bi imela tamala smisla za humor, bi jo že zaklal. Pa se ji vedno odkupim, da ne potoneva. Tako je, bit moraš visoko, da lahko vidiš.

ONA: Ampak nisva visoko. Ne da se živet od spominov, pa čeprav so od včeraj.

ON: Imela sva trenutke, ki so nama poménili več od vseh drugih.

ONA: Ko sva bila nepremagljiva v središču sveta.

ON: Nezlomljiva.

ONA: In zdaj so šli.

ON: Ni jih, ni.

ONA: Baj baj. Ciao bambini.

ON: Zato iščeva znak za preživetje.

ONA: Vračava se spet na začetke.

Usoda.

Slike spomina, podoživljanja.

ONA: Bil je pogled. Težko opišem. Zgodilo se je v telovadnici. Močan vonj po znoju in plastiki. Sedim, dolgčas mi je. Gledam na telefon, buljim v tla, gledam naokoli, brez veze. Pred mano je ring in v njem ravno nekdo z desnim krošejem zruši sparing partnerja, potem pa obraz obrnem v desno in vidim postavo. Rumena adidas trenirka. Stajliš. V desni roki drži bež športno torbo in strmi vame. V prsnem košu začutim utrip, ki me strese po celem telesu. Trenutek. Paf. Pogledam stran. Z desno roko se pogladim po čelu in pogledam dol. Spet pogledam gor, ampak v levo, nato spet obrnem obraz in ... Paf. Še vedno strmi vame. Spet me strese. Zdaj ga gledam nazaj, ne spustim pogleda, o fak, o fak, kaj je to, ne štekam. Potem pa on hvala bogu pogleda stran in gre ven. Jaz pa ...

Telo odzveni stavke.

ON: Večkrat sem jo videl in bilo je nekaj na tem, kako si je lase popravila na stran, ko se je zasmejala. Njen smeh in ta poteza. Nezemeljsko. Potem sem enkrat šel čisto blizu mimo in videl še oči ... Čiste. Igrive. Seksi. Zelo seksi. Ampak predvsem ... Oči, da bi preplezal gore zanje. Ne sprašuješ, ne ugovarjaš, samo plezaš in plezaš. Oh. Najin prvi dejt.

ONA: Uradno naju je seznanil neki znanec.

ON: Aha. Ki je včasih treniral boks, tako kot jaz, ampak ... ?

ONA: Moj bivši.

ON: Ja. On je njen bivši. Nisem ga ubil, prisežem.

ONA: Očitno mam nekaj s pretepači.

ON: Eno, dve srečanji pred ringom.

ONA: Eden, dva sms-a.

ON: Previdna. Nato prvi klic. Kater blok potem? Ta lev al ta desn?

ONA: Ne, ta desn, ta roza. Drugi klic. O fak, tolk je že ura, al kaj?

ON: Ja, saj lahko odložim, mislim, če moraš spat?

ONA: Ne, ne, ne. Zmenila sva se, da se dobiva na klopci v parku pri fontani.

ON: Na tisti, ki je mela včasih eno zlomljeno desko in na naslonjalu vrezan napis ...

ONA: Kralj je kurba in svet kurbišče.

ON: Ta zlomljena klopa pa zato, ker sem jst takrat mel zlomljeno roko.

ONA: Obožujem njegovo roko.

ON: To je bla njena ideja.

ON: Ta klopa je bla znak, da se bova na dejtu smejala pa da se bova mela dbest.

ONA: Ja, ta klopa je bla moja ideja.

ON: Ja. Ampak preden je pršla ...

ONA: Ampak preden sem ga zagledala ...

Njuni telesi in kemična reakcija pričakovanja. Trzanje in zvijanje.

ONA: Pa te boli?

ON: Ja, ful.

ONA: A lahko potipam? Carsko. Čist je trd.

ON: Še dva tedna ga bom imel.

ONA: Kaj je? Kaj se smejiš.

ON: Ker te končno lahko gledam.

ONA: A ja? A sem smešna?

ON: Ne. Mislim, ne vem.

ONA: Kolk si velik? Hm. Sem mislila, da si manjši.

ON: Aja? Sori.

ONA: Kam greš? Sva se dobila v parku kot dva srednješolca.

ON: Men je dobr.

ONA: A maš kej alkota? Stari, dajva se ga nasekat! Jaz sem viski prinesla ...

ON: Zajebavaš.

ONA: Ne, če se že greva srednjo šolo, da se greva vsaj zares. Daj, no. Tri minute imava, da spijsva celo flašo.

ON: Ja, valda.

ONA: A ne? Ti si sramežljiv.

ON: Ne, nisem, sam pač ... Ne vem, kaj se dogaja.

ONA: Lej ptičko.

Poljub.

ON: U, lej, še ena.

Poljub.

Umreta od smeha.

Poželenje.

ONA: Lagala bi, če bi rekla, da ga nikoli nisem gledala kot boga. Še zdaj me spreleti, ko pomislim na najboljši seks najine zveze. Kaj mi je delal z jezikom, kako me je lizal. In ko se mu da, je počasen, kot bi poslušala blues v slow motionu. Kako mi s prsti masira vsak del kože, kako se počasi sprehaja po mojem obrazu, kako se s sredincem zadrži na majhni izboklini pod ušesnimi mečicami ... Ufff. Čisto se mi je odpeljalo. Drug svet. Barve. Krči. Dihanje v sunkih. In ko mi pride, po navadi kričim, kot da bi ...

ON: Včasih se stene tresejo.

ONA: Ampak ne bom zdaj.

ON: Pametno.

ONA: Ko pa njemu pride, se začne trest in cel nabrekne. Njegov obraz postane pregreta bomba. Ampak skoraj nič ne reče. Samo nekaj mrmra ... Kkkbb aeee ffgg k vvvb. Včasih se moram zadržati, da se ne začnem smejati. In potem ga sprašujem, dragi, kje je tvoj krik? Rada bi te slišala kričati, če ne med seksom, pa vsaj na vrhu hriba. Ali pa na sprehódu, pod tušem, kjerkoli. Tako je priden ... Včasih bi rada samo, da me napizdi. Ampak ne, on lahko prefuka katerega koli tipa, razseka na koščke. Ko so na vrsti ženske, je pravi mali medo.

ON: Po sanjskem scenariju sva v dragem hotelskem apartmaju.

ONA: Okej.

V zraku so lepljive misli. Sanjske podobe.

ON: Po sanjskem scenariju sva v dragem hotelskem apartmaju. Velika postelja z baldahinom, bele orientalske rjuhe, jutro je. Žarki sonca skozi okno, na belih pregrinjalih sadje, šampanjec. Na sredi postelje leži bejba v spodnjem perilu in počasi kroži ...

ONA: Katera bejba?

ON: Najlepša bejba. Ti, vedno ti. Torej, počasi kroži z nogami po postelji, njene roke so nemočne, v znak predaje so na blazini. Stojim ob strani, najprej vidim samo noge. Potem se počasi bližam, kader se mi odpira. Nanjo pade mehka svetloba in obsije poteze njenega obraza, obline njenega telesa. Njeno perilo je prosojno. Diši. Diši, da postanem omotičen. Mehkoba v zraku je otipljiva. Zadet sem. Uročen. Telo sledi pogledu. Suženj njene prisotnosti sem. Skrijem se v njen dih. Še malo, pa bom ležal ob njej. Upal, da ne sanjam, prepričan, da je vse res.

Je žgečkanje.

ONA: Včasih se mi zdi, da tipi ločijo bejbe po spodnjem perilu. Jaz imam lahko danes svetlo bež, neka druga bejba ima minimalistično črno z drobnimi čipkami, spet tretja je čist huda v roza brazilkah ... Ne zapomnijo si nas po telesih, ampak po spodnjem perilu in po tem, kako dišimo. To je resnica. Zato vedno pazim, kaj oblečem, ker je to edino orožje, ki ga res potrebujem. Kako vem? Njegove začarane oči, ko sem skoraj slečena. V njih je čudenje otroka. Ampak zdaj je drugače. Ves čas mi pribija, da nisem več takšna, ko sem bila.

Enkrat sem se drgnila ob njega v svilenem perilu, dokler se mu ni zmešalo. Včasih sem tako vroča, da vse naokoli postane lepljivo. Svet se kar skrči. Naučila sem se pravil igre in on, on je samo kužek, ki lahko liže in liže, lajat pa ne sme. Včasih sem kraljica kazni in ljubezni. Ni pa vsak dan tak.

ON: Včasih sva tekmovala v tem, kdo naredi več počepov. Ker je trenirala ples in je mela mišičasta stegna. Že samo od tega, kako je stiskala svoja stegna, kako so se raztezala in krčila, sem bil zadet. Nor. Zrajcan. Totalno očaran. To vibriranje, to meso, ki trza, ki diši ... Njen znoj. Čudež. To je poezija. Vonjal sem njene hlačke, ko jih je slekla pred tušem.

ONA: Obsedena sem z grizljanjem njegove podlakti. Daj, stisni. Ufff. Evo, ta del. Kar kurjo polt dobim. Pa te žile.

ON: Njena brada. Obrisi njenega obraza v profilu, ko spi. Kako je lahko tako lepa? Obraz boginje, obraz miru ima. Enkrat pred njo sem bil z eno bejbo, ki je bila ful lušna, čez dan, ponoči pa, ko je spala, je imela usta nekako čudno odprta, nekako ... Oh, ja, tako. Ne vem zakaj, ampak globoko v sebi sem takoj vedel, da to ne bo šlo. Ni šans.

ON: Na začetku so bili zajci vsepovsod. V prvem mesecu sva seksala v njenem avtu, v parku med brezami, na več javnih wc-jih, v restavraciji, v kafiču, pod mostom, na gradu, v njeni postelji, v moji postelji, v postelji njenih staršev, na naslonjaču, na tleh v kopalnici, na tleh v dnevni sobi, na pralnem stroju, na kuhinjski mizi in - na železniških tirih.

ONA: Lani za novo leto mi je podaril rdečo kuverto s srčki, v njej spisek najinih bodočih fuk placev. Točno tako je napisal. Romantični seznam vključuje ...

Rdeča kuverta s srčki.

ONA: »Moja draga mačkica. Najina drzna romantika je prihodnost zbliževanja v avto hiši, v garderobi trgovine z oblačili, v bolnišnici, pred velikim oknom v spalnici mojih staršev, na balkonu, na čolnu, v službi, v kinu, na poroki ...,« napisano je prav po alinejah, »... pod posteljo, v cerkvi, na pokopališču, na strehi nebotičnika, na golf igrišču, v snegu, v savni, pod slapom, v avtu, ko so v njem tudi drugi potniki, na košarkarski tekmi, na motorju in v avtu med vožnjo. Tvoj Srč.« Skromne želje.

ON: Ne bi pretiral. Domišljija je moj pobeg.

Po navadi seksava misijonarca ali pa od strani in pa doggyja. Na dober dan.

ONA: Na doggy dan. Woof.

Plešeta in delata prevale.

ONA: Absolutno mi paše.

ON: Je vse, kar sem si želel.

ONA: Če kaj ni v redu ...

ON: ... se pogovoriva.

ONA: Seks štima.

ON: Smisel za humor štima.

ONA: Iste filme gledava.

ON: Njena najljubša barva je ...

ONA: Modra, njegova tudi. Je moja senca dvojčica. Skupaj sva totalno odpičena, ves čas na rdeči preprogi.

ON: Evo nasmešek. Poza.

ONA: Obrat. Profil.

ON: James Bond. Glej ta obraz.

ONA: Pa te linije.

ON: Mater si huda, bejbi.

ONA: I love you, baby, and if it's quite alright,
I need you, baby ...

ON: Oh baby baby it's a wild world
It's hard to get by ...

ONA: And I would do anything for love,
But I won't do that ...

ON: I can't live
If living is without you
I can't live

ONA: Don't want to close my eyes
I don't want to fall asleep
'Cause I'd miss you baby
And I don't want to miss a thing ...

ON: I want to lay you down in a bed of roses

ONA: Cause I'm your lady
And you are my man

ON: Bil je tako prikupno zmeden,
da sem zato ljubila ga.

ONA: You know it's true
Everything I do
And Iiiiiiiiiii I wil always loveee youuuuuuuuu ...

ON: Če bi lahko prodal tvoje lase ... To sta dve direktorski plači. Pa tvoji zobje. Glej ta nasmeh. Samo dva zoba prodam, pa lahko greva na pot okoli sveta. Ti si bogastvo, naložba. Hranil te bom kot obveznico. Nikol te ne bom prodal, nikol.

ONA: Hočeš, da sem kot vino?

ON: Tako, na katerem se nikoli ne nabere prah.

ONA: Fak, to se sliši, kot da sem fosil.

ON: Ne, pač arhivski izvod. Fosil v mojem srcu.

ONA: Dovolj, da mi rastejo sivi lasje, hvala lepa.

ON: Kaj, če bi bila samo midva in ničesar več?

ONA: Potem bi bil tak dolgčas, da bi se ubila.

ON: Dejva se skupaj.

ONA: Zares?

ON: Bi skočila z nebotačnika, s kristalne palače? V reko?

ONA: Bila bi gola z golim tabo v jacuzziju. In potem bi zlatim nožem prerezala svoje levo zapestje in tvojo veno na vratu. Potem bi se ulègla nate in poslušála, kako iztekava.

ON: Seksi.

Virtuozno v dvoje. Telesa nimajo meja. Kot eno sta.

ONA: Meni je bil všeč, pa so bili vsi: joj, ne, samo ne z njim.

ON: Fuck off, izmišljuje si. Midva sva ... A veste? Kot da bi bila povezana v zraku. V plesu, v telekinezi.

ONA: Objemi me.

ON: Počakaj.

ONA: Objemi me!

ON: Ok. Tvoje prste na nogah sem prvič spoznal ...

ONA: Ne, ne grem si te igre zdajle!

ON: ... ko sem bil pijan kot hlod. Grizljaj sem konice tvojih prstov, nastavljal lice loku tvojega stopala. Daj no, iztegni noge, daj, pokaži svoje korenine, mala. Iztegni jih.

ONA: Ne, umrla bom, sram me je, nehaj!

ON: In potem sem nízko, še nikoli tako nízko. Držim te za stegna in svoj obraz pritiskam na tvoja stopala, srečen, da se jih lahko dotikam.

ONA: Zdresiral me je, da se lahko igra otroka.

ON: In igra se dinozavre, kjer vedno zmaga ona.

ONA: To je sicer stvar dogovora.

ON: Vse, kar mi ostane, je spektakularna smrt.

Lov krempljastega mesojedca.

ONA: Dost mam, no. Ne da se mi več, ne znaš se obnašat. Dol me dej! Sita sem. Glej ga, ne znaš se igrat. Igraš pošast, ko pa te požgečkam, si pa kot polulan mucek. Dragi.

ON: Ne, ne, ne geči geči, ne morem.

ONA: Včasih se pritisnem ob njega, kot bi mi bilo hudo in me mora potolažit. Objame me, me zavzame, naredi svoje telo kot mehko ladjo, jaz pa počasi, z prsti po njegovih rebrih, kot da sem tik pred prepadom in me lahko reši samo on. Takrat

ga prežgečkam, da začne kričat in jokati od nemoči. Včasih si želim, da bi ga lahko slekla, privezala na skalo in ga žgečkala do smrti.

Neusmiljeni prsti.

Žgečkanje do nezavesti.

Naenkrat ni več smešno.

Najini pesmi.

ONA: Enkrat sva bla v Parizu in v Rodinovem muzeju gledala kipe. Kako je upodabljal žensko ... Kot boginjo, muzo, ne vem, lepoto. Mislim, da bi vsi moški svoje ženske radi imeli kot kipe, da bi trenutek dotika z njimi trajal večno, da ga nikoli ne bi izgubili. Tudi ko tista ženska ne bi bila več tista ženska. Ker je kip trenutek, ki se dela, da ni minil. Ženska pa je ženska, dokler je ni več.

ON: In včasih, ko hodim po ulici, se zgodi, da za hip ujamem podobo. Vonj ženske ... Glavo obrnem v smeri neznanke, ko švigne mimo. Ne pogledam za njo, samo ujamem njen trenutek, slepilo za možgane. Ujamem njen kip.

ONA: Ko se zdaj spominjava najinega smeha na začetku, sva ...

ON: Sprašujeva se, kam izgine sijaj.

ONA: To si pa povedal kot verz.

ON: Ni bilo míšljeno.

ONA: Enkrat sem mu napisala pesem, variacijo na njegovo grenkobo in ne mara, da jo komurkoli berem. Včasih je sicer celo ponosen na to, da sem pisala pesmi, sploh ko kaj spiye. Ampak res je ne mara slišat, a ne?

ON: Okej.

On se usede med občinstvo.

ON: Ne vem, kaj misli s tem, ko piše pesmi, ko mi jih hoče razlagat, kaj hoče s tem povedat. Da se bova bolj razumela, ko bova govorila o metaforah? Mislim, kako ti metafora pomaga? Ne vem ... Verjetno sem samo zabit. Vsak ima pač svoj način.

Točka. Glasba. Majk.

ONA: Tvoje komolce začutim, preden zadénejo.

Dragi.

Včeraj sem se izgubljala v tvojih očeh,
danes pa te gledam v zatilje.

Ker me ne primeš za roko, ko udarim.

Ker se mi smeješ, ko te prizadenem.

Ne ukrojiš se in tvoji koraki so daljši.

Ne prisluhneš želji, ne moji ne svoji.

Dragi.

Ne zabijaj svoje glave in

me ne gnjavi, kot da je vsak dan izgubljen.

Lahko bi brez tebe, ampak nočem.

V dvoje sva zarita. Dragi.

ON: Evo, to je to. To je ta pesem.

Aplavz, prosim.

ONA: Aplavz.

Se zamenjata.

ON: V dvoje sva zarita. Mislim, jaz res ne vem, kaj ... Enkrat samkrat sem iz maščevanja tud jaz napisal pesem, ker je vedno težila, da jo hoče.

ONA: A si že začel?

Emocionalni cmok.

ONA: A boš brez glasbe?

ON: Mogoče ni v tebi, ampak v tvojem načinu.

ONA: Zdaj je pa začel.

ON: Nekdo te pilotira, bejbi, in to nisem jaz.

Vse, kar je vnetljivo, se znajde v tvojih rokah.

Sploh ne veš, da so tvoje roke uničevalke.

Drobijo moje kosti,

počasi, kot polž.

Potem samo boli.

In potem te zabadam v možgane,

ker ne razumeš.

Počasi, na skrivaj.

Oprosti.

Zmanjšujem se, ko me gledaš, kot me gledaš.

Verjel sem, da si topla,

da me boš vedno blažila,

si pa moj vprašaj.

Gorijo krila.

Naenkrat je noč in nista več tu, ampak nekje tam. In more pridejo v dan.

ONA: Tvoj nos.
ON: Kaj?
ONA: Tvoj nos.
ON: Kaj, moj nos?
ONA: Nimam tvoje slike. Nikol se nočeš ... Gledam te! Me lahko gledaš, pizda? Prijazno, prosim.
ON: Kaj, a gledam hudobno?
ONA: Tvoje oči.
ON: Nisva si podobna.
ONA: Ni to. Tvoja usta.
ON: Nočem ugrizov.
ONA: Tvoj vrat. Prerezala bi tvoj vrat.
ON: Daj nehaj ...
ONA: Da bi lahko postavila tvojo glavo v vitrino.
ON: Prav.
ONA: Pustila bi, da se na tebi nabira prah.
ON: O shit.
ONA: A si me slišal? A boš lahko?
ON: Kaj?
ONA: A se sploh znaš spopast? Karkoli ti lahko rečem, ti si pa tiho kot kak lubadar.
ON: Lubadar?
ONA: Jebi se. Odgovor mi!
ON: Dobr, pa kaj bi rada? Kaj naj ti rečem?
ONA: Da se boš faking potrudil in mi pomagal, kreten?
ON: Pri čem?
ONA: Pa ubila te bom!
ON: Daj, no, zaspi.
ONA: Zakaj me zajebavaš v glavo?
ON: Saj te ne.
ONA: Kaj pa pol?
ON: Sam še enkrat mi to nared, pa ti bom zdrobil kosti. Včasih si tako grda, da boli, ko te gledam. Zdajle, prav zdajle si grda. Nagravžen fris dobiš. In takrat bi ti ... Bi ti razbil lobanjo, te privezal na kol in te zabil dol v zemljo, do kamnov.

Utrip.

ON: Tega ji seveda nikoli ne rečem. K sreči je tak samo trenutek. In lahko se zadržim. Glava reče a-a. Ne boš. Ne smeš. Ker že naslednji trenutek je malo manj grda in

čez eno uro mogoče že prav lepa. Čez dve uri se pa dava dol, kot da sva se ravnokar spoznala in je kemija eksplodirala.

Prihajanja.

Njuna jezika plešeta, zabijata se kot puščici.

V njunih telesih nastajajo rane.

Znoj. Kri.

ONA: V svoji fantaziji imam več mišic od njega. In višja sem. Na trdo ga primem in ga stresam, ne on mene. Njegove oči se izbuljijo, ne more verjet. V drugem času so njegove noge doma v mojih pljučih. Spušča me in sanja. Moje celice se delijo v njegovem ritmu. Njegovi lasje so žice v meni. Podarim mu trebuh, prsi, vrat, ustnice. Živela bova na mehkem, dragi.

ON: En dotik.

ONA: Toksično življenje.

Goli telesi in tančica.

Jezik bližine.

Toplo olje curlja po koži.

Drobne pesmi izzvenevajo v njiju.

Dotiki.

Drget.

Plovba.

Erekcija.

Ljubljenje postane savnanje.

V prevari.

ONA: Trikrat me je prevaral. Za prvič sem zihel. Za drugič pa tretjič sicer nimam dokazov, ampak za vse vem, on pa tega ne ve. V svojih sanjah sem mu iztrgala srce, ga požrla, izbruhala, ga zažgala in odvrгла na smetišče. Izčistila. Se poslovila od sranja. Ker to varanje je. Sranje. Prvič me je, ko sva se po dveh letih skregala zaradi nekega smučanja, na katerega se mi ni dalo it, pa je šel potem sam. Ime ji

je Tina. Blond. Grda kot smrt. Ni res. Še kar luštna. Ampak butasta kot noč. Prilичno. Točno vem, kako je to šlo.

Ona je Druga. Očala.

Smučarska koč. Krohot. Pijača. Gud tajm.

ONA: A se spomniš, ko sva šla za šolo kadiť.

ON: Valda.

ONA: Pa si rekel, da nikol več ne greš nazaj.

ON: Mhm.

ONA: To mi je bil en najbolj seksi trenutkov ever.

ON: A res?

ONA: Ja, že takrat ... Ko bi lahko zavrtela čas nazaj ... Rada sem imela te najine čike. Pogrešam jih.

ON: Jaz tudi.

ONA: Nekaj sladkega bi.

ON: O, ja.

ONA: A ti maš še rad sladko?

ON: Valda.

ONA: Zakaj me pa pol tko grdo gledaš?

ON: Nikol te ne.

ONA: Ne vem, lohk bi me vsaj dobro nategnil, če si že slabe volje.

ON: A ...Kaj?

ONA: O, fak, sori, a to sem na glas rekla? Ne, mislila sem, lohk bi se vsaj najprej stuširal. Fak, me bolijo noge. A ti si kul?

ON: Ja, me tudi mal matrajo.

ONA: A železnice se spomniš?

ON: Tudi vlaka se spomnim.

ONA: Res ne vem, zakaj se potem nisva ... Še zdaj vidim. Tvoj rukzak na koncu perona, ti sediš na naslonjalu, nekaj blebetava, potem pa kot da bi en veter zapihal vame. Veter.

Njegovo roko da vase. Njegov jez popusti. Strast. Prevara.

ONA: Točno tako je bilo! Kako si mi lahko to naredil?

ON: Pa nič ni blo, no, kaj?

ONA: Ne laži mi v faco!

ON: Pa dej umiri se.

ONA: Spizdi ven. Ne bom poslušala tega.

ON: Fak of. Fuknjena si.

ONA: Ven! Spizdi ven!

Ko sem zvedla, sem ga pustila. V enem tednu sem se dala dol s tremi tipi. Od enga se ne spomnim niti imena. Bla sem prazna. Hodila sem ven. Pila, pela. Vpila. Ponoči jokála. Mu jebala mater in vse sorodnike po spisku. Kreten zarukan. Pička ti materna.

Jebi se, ja, jebi se! Smrdiš! Ok? Umij se. Ti pa tvoji ksihti, za bruhat si! To si zaslužim, a? Preklet pofukan mongoloid. Ne morem te gledat.

Ok, nisem mu rekla vsega tega, je pa trpel, ker je vedel, da je kriv. Vsakič ko se je vzravnal, sem mu zlomila hrbtenico. Preizkušala sem ga, iskala sem njegov prag, njegovo mejo.

Pustila sem, da se je mučil, ko je lezel nazaj. Iskala sem njegov prag, njegovo mejo. Šla sem v skrajnosti. Lepo je blo.

Trening boksa. Dresura.

ONA: Ajme. Kaj, se boš usral? Vračaj roke, pizda! Gibanje, gremo! Udarjaš kot pičkica. Kaj je to? A te je strah, da jih boš fasal? Pleši. Boš šel domov k mami jokati? A? Boš dudico papcal? Oh, ne, jokal bomo. Kaj, blokirat si pa pozabil? Vsak te lahk prefuka, Nula si, ti je jasno? No, dajmo. Tempo! A si možki al si pička? Jokal bo, jokal bo. Dejmo, dejmo. Boš izdahnil? Ne slišim. Ne slišim te. Ni še konc. Crkni!

Ga pretepa.

Izmučen obleži.

Trening postane konec tekme, ki jo je izgubil.

ONA: A si kul? Poglej me, no. Fak. Saj veš, kako me boli, ko tebe boli. Ne boš več treniral, ne morem več tega gledat. Sori, glej, nisem več jezna nate. Moj si. Moj.

Osamljena.

ONA: Ne morem bit sama. Jebiga. Včasih bi vse dala, da bi odjebala vezi in se vrgla nekam, v nek drug tok, kjer bi že od štarta morala bit. Ne spraševati, ne gledati, samo potovati. Enjoy the flow. Večno spoznavati nove kraje, nove načine, nove razloge. Nove ljudi. Nikoli vreč sidra. Se nikoli ne ustavit.

Zdaj pa samo sedim kot debela krava v lastnem dreku. Ne premikam se. Žrem, kar je pred mano. Gledam, kamor sem obrnjena. Obračam dneve za par stopinj v levo, v desno. Brez fokusa sem.

Razmišljam, kakšna sem brez njega. Kakšna bi lahko bila brez njega. Kot da sem bila včasih bolj živa. Več sem si upala. Ja, včasih se mi je več dalo. Več sem tekla. Več sem se smejala. Saj ne, da se zdaj ne. On je moja podpora, steber, ki drži streho nad mano, je pa že tudi sam po svoje zjeban. Omet mu odpada, kruši se, barva je zbledela. Sesut steber. Močan, ampak sesut.

ON: Včasih mi pokvari dan, da bi se kar ubil. Se prav dobro počutim in pride tamala z nekim drugim filingom, razpoloženjem ali pa pač reče kakšno bedarijo in občutek mam, kot da bi mi nekdo s kovinsko macolo tolkel po prsnem košu. Ampak kaj ji boš, samo nemoč, jeza, »zakaj u pičku materno te pa sploh imam, če se tako počutim zaradi tebe?« Saj nisi hijena. Kaj so te smeti med nama? Tako naivno, veste, kot fantek. Da so med nama smeti. Umazanije.

ONA: Ne prenesem, če cel dan poseda na kavču. Ne znam ga prebrat. Nekaj počasnega je na njem in ne vem, kaj. Kot da bi stal pred steno, vzame mu vso voljo. Na živce mi gre, da bi ga kar ubila. In ga gledam in gledam, kot da bi čakala, da bo na njegovi glavi zasvético lučka, kuku, tukaj je vse v redu, svoboda misli, svoboda govora. Kakor da bi bil skala, nepremakljiv, trden ... Dolgočasen. Ima me, da bi ga zgrizla, pretepla, da bi zdrobila to trmo, ko se dela, kot da me ne sliši, kakor da se ga ne tičem. Se dela, kot da mu ne pomenim nič. Pa se tolče po prsni, da je on daleč najbolj iskren in da on vse pove in da je on in on in on ... Ljubezen rabi bič. Enkrat sem mu rekla, ti, kaj če bi šel k frizerju? Kabum. Kako to mislim in kaj da je narobe z njim in da če mi kaj ni kul, da lahko grem vedno poiskát konkretno čupo, da če on ni dovolj dober zame, se mi opravičuje, princeski kraljici, točno tako je rekel, princeski kraljici, da je popolnost stvar risank in naivnih, da sem jaz naivna. Kako je v trenutku zaripel v obraz.č. Moj dragi jezen. Bingo. On je moja bergla. Ko so zvezde poravnane.

Vsaj enkrat na leto bi rada začutila izpolnjenost in povezanost z nekom in ker tega že nekaj časa ni bilo, sem se začela spraševati, če je napačen človek druga stran tebe ali je napačna prva stran tebe ali si pač v takšnem življenjskem obdobju, da je človek poleg tebe v nekem smislu vedno napačen ... Hard to say. Ne vem. Včasih ga pogledam ... In si rečem, kdo, hudiča, koji kurac si sploh ti? Tuj obraz. Kot da ni to on, ampak nekdo drug in naselil se je v telo mojega fanta. Tujec. Groza. Že naslednji dan pa imam prste v njegovih laseh, obraz v njegovem vratu, vdihujem ga kot drogo in sem pripopana nanj. Igram se klopa. Diham njegovo bližino, vpijam jo.

Hladilnica.

ONA: Med nama je led, po katerem drsiva in se ne ujameva. Njegove roke me dušijo. Ice crusher. Love brusher. Kot v filmu, ki sva ga enkrat gledala. Nesrečna ljubezenska zgodba. Lepo nesrečna.

Gora ledu na koži. Otrplost.

ONA: Ko moj jezik liže te tuje ustnice, se zaprem v kopalnico in furam safr.

Izlit.

Njegova glava je nevihta.

ON: Govoril bom, govoril. Govoril, govoril, govoril. Govoril, govoril, govoril, govoril, govoril in povedal besede, ki jih nikoli ne izrekam, niti sebi ne, ker si raje lažem, ne da bi zares 100 % vedel, ne da bi zares 200 % razumel. Zjutraj, ko vstanem, grem na zavod, na kavico, časopis, kolega, sestanek, oddelam par ur fitnesa, učim, učim kretene zamaščene, se drkam po mestu gor in dol, se drkam gor in dol, čakam na tamalo, se dobim s tamalo, grem domov s tamalo, planem na tamalo kot žival in si jo vzamem, pod tuš, pižama, pivo, noč. Ne znam povedat drugačnih besed, besed, ki bi me razkrile, ki bi povedale o meni več, kot sem sposoben povedat. In govorim, govorim bedarije ali pa govorim in ničesar zares ne povem, ker si ne znam vzet časa, ki bi mi dal distanco, da bi se pogledal, da bi si rekel ej, pa kaj težiš, ker nikomur zares ne morem ničesar reč, niti sebi ne, niti na samem, kaj šele pred vami, pred ogledalom. Čeprav vi niste ogledalo, sploh ne. Ne vem, zakaj sem to rekel. In se počutim dobro, saj kako pa naj bi se, kaj mi pa manjka, saj nisem normalen. Vse je kul, res, vse je v redu, nisem en tistih zamorjenih, ki nosijo težo celega sveta ali pa gledajo s tem pogledom, v smislu, razumem več, kot je videti, ali pa kako poseben je zrak, ki ga tvorijo moji možgani. Ali pa ... Ne vem, pač, res nisem poseben. Misli v meni, nič posebnega, jaz raje samo tečem in tečem in če začnem razmišljat, obnemim. Tišina, tišina. Govorim med tišino.

Oblaki v njem. Zatišje. Strela.

ON: Ne. Ne. Govorim, da bi začel zbirat pogum. Za kaj? Ne vem, zakaj, vedno za nekaj. Saj mi gre, visok sem, gre mi, res mi gre, nimam problemov, zakaj bi jih

sploh imel? Kdo sploh ima probleme s komerkoli, resnične probleme? Ne. V čem je problem? V čem je dejanski problem? Kaj? Da se grem to z vami, da vam sploh govorim, da sem tukaj, ko bi moral bit nekje drugje? Da se grem to z vami, da se grem to s tamalo, hujše kot resničnostni šov? Jaz nisem jaz, nisem čisto tak v resnici ... Ker včasih grem teč, ko hočem govorit, včasih se delam sproščenega, ko sem zategnjen ko zajla, včasih sem popolnoma pri miru, ko je največja štala in bi moral premikat gore. Včasih delam sklece, ko hočem govorit, včasih se delam, da spim, ko hočem govorit. Ne morem hodit ves čas ob njej. Ne gre. Ker dejansko sem vedno zadaj. Ne morem. Ona je ... Njeni ovinki so daljši. Ne gledava istih slik. Mogoče kdaj misliva isto, ampak to je fatamorgana.

Velik dežnik nad njim.

Mokre so solze.

ON: Ne vem, koliko sebe lahko delim. Včasih skrivam besede, ker vem, da jih ne mara, ampak so notri, ne morem jih zabrisat. Imam jih, pa jih ne znam spustit. Na noter mi razpada, fak, tako sem zategnjen, da včasih cele dneve na skrivaj preležim, zato ker zberem poguma, da bi si oblekel gate. Uporabljam parfum, ki ji je všeč. Vse čevlje in superge mi je izbrala ona. Noče, da jem goveje steake. Moj oče ima doma krave, razumete? Obožujem roastbeef. Jeva piščančka, pa še to ne vsak dan. A, ne, na chicken dan. Noče bit zgoraj, noče me jahat od zgoraj, meni pa je to ... Nekaj najlepšega na tem svetu. Skupaj sva kot nedokončana karikatura, slika, neposrečena fotka s potencialom. Luščna. Ja, imava potencial, ful potenciala, ampak vsaka slika ima potencial, slik je pa neskončno milijonov milijard. Vse to vam govorim zato, da me razumete. Da me podprete. Da ste na moji strani. Prosim, zaupajte mi, ostanite z mano. Brez vas sem izgubljen. Morate me rešit, ko bom potonil. Jaz sem riba, vi ste ribiči. Dajte mi hrane, izvabite me, ujemite me. Potolčite me po mojem idiotskem telesu. Požrite me, del vas bom, del vas hočem bit. Hočem sedet na tej tribuni in gledat nekega drugega kretena, ki bo govoril o besedah, ki jih ne zna povedat. Ja. Hočem gledat diagnozo, videt in reči ja, to je to, ali pa ne čisto tako, no, ali pa saj, še kar ali pa Štekam. Jaz sem ta, ki me gleda in se mi smili. Preklet kreten, škrat neumen. Bizarka. Idiot.

Zamrznjena.

Labirint korakov.

Led ju prekrije.

© Jaša Koceli

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana. 23

ON: Odpri vrata. Prosim te. Že cel dan si notri, no. Nekaj moraš pojest. Odpri.

ONA: Rada bi, da izginem in da ti izgubiš obraz.

Led, led, led.

ON: Rada bi naju dala na hladno. To je najlažje.

ONA: Ko zebe, ne boli.

ON: Nič ne čutim.

ONA: Zaspala bova in potem se bova zbudila. Toplo bo. Skupaj bova.

ON: Ne čutim te.

Led se topi in polzi po njihovih žilah.

S solzami gasita hlad.

ONA: Tako blizu si mi, da sem zmanjšana. Čutim te. Naslon. Varnosti. Kdo si? Ti si jaz in moje srce, moja pljuča, moja jetra. Prepredena sem s tabo, z drobovjem, ki mi ga zmelješ enkrat na teden. Kislino mi vrže v grlo, ko me prizadeneš. Samo majhna punčka bi bila, da bi se skrila in me ne bi bilo. Ne bom sama. Dragi. Srč. Prepusti se. Zapri oči. Odpri usta. Pritisni. Slina. Slina. Jezik. Iztegni ga.

Ona ga ustvarja. Poljub.

ONA: Včasih se delam, da so njegove roke moje noge in da njegova glava raste iz mojega popka. Včasih sem nekdo drug, zraščena v njem kot ovijalka. Omrežim ga in ne izpustim.

Tik preden zaspim, je njegova glava večja in oči fantka ima. Čiste, svetle, odprte. Vame gledajo, kot da me vidijo prvič. Iskreno. V njegovi glavi bi rada ostala takšna, kot sem bila takrat. Vonj njegovega zatilja je moj dom. Oklenem se ga, kot da bi bilo zadnjič. Kot da ne bo več enega dneva, ko mi bo rekel moja si. In jaz mu ne bom odgovorila. Dragi. Samo tvoja bom.

Zašita.

ONA: Enkrat sem sanjala, da divje šivam in se mi mudi. V resnici ne znam šivat, ampak v sanjah sem bila kot rojena za to. Sedim, ne, klečim in delam kot nora. Koncentracija. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg. Ritem me uroči in komaj opazim, da imam prste rdeče od goste, lepljive tekočine. Vbod,

poteg, zateg. Dlani so vedno bolj mokre, rdeče. Temno rdeče, skoraj črne. Z blazinicami začutim kožo, ki se z vsakim vbodom strese. Nitka je ostra in ni ji konca. Nekaj me cuka po glavi. Vbod postane zareza in prsti skalpel. Vbod, poteg, zateg. Nitke so moji temni lasje. Vbod, poteg, zateg. Poteg je razpiranje mesa. Koža, mišice, vbod, poteg, zateg. To telo poznam, ta vonj poznam. Zateg je klanje. Mrcvarim svojega fanta. Oba sva gola. Majhna soba, steklene stene, skozi katere se ne vidi. Para vsepovsod. V mojih očeh, pljučih. Vbod, poteg, zateg. Delam hitro, dragi trza in drhti, ne reče besede. Param njegov prsni koš. Vbod, poteg, zateg. Kri se izliva skozi luknje, ki jih delam. Zbira se v lužah pod njegovim hrbtom. Moja kolena so prepojena z njegovimi ranami. Vbod, poteg, zateg. Vedno hitrejša sem. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg. Občutek imam, kot da se vežem nanj. Začenja se razlegat šum, kot prasketanje elektrike. In bas, zamolkel bas, cel prostor vibrira. Moji lasje vtkejo na njegova prsa napis: POŽRLA BOM SRCE. Nato moje šivanje postane ... Vbod, poteg, zateg. Z roko grem v njegova usta, pregriznem mu lica. Skozi nos grem naprej v njegovo telo in mu iztaknem očesi. Potujem po vratu. Vbod, poteg, zateg. Sežem do ramena z roko skozi njegovo žrelo in prebodem jetra. Želodec. Ledvice. Iglo porinem do njegovega kurca in nadaljujem pot ven in naprej do stopal, kjer razmesarim živce pod njegovo debelo kožo. Vbod, poteg, zateg. Na notranji strani njegovega popka naredim vozle in potegnem svoje lase, ki mi jih nič več ni ostalo, na belega konja, ki pride skozi strop in zdrvi skozi oblake, odnaša mojega dragega, počasi ga mesari, on pa samo drhti in ječi. Ni samorog. Moja glava, krvave packe brez las. Vbod, poteg, zateg. Gola sem in negibno ležim v mlakah sladke krvi moje ljubezni. In ko kri začne vijugati in se spremeni v rečni tok, sem se zbudila, premočena, privita ob njegovo telo. Imel je erekcijo. Kakšno olajšanje. Bila sem presrečna, da ni okoli naju kaplje krvi. Včasih težko zaspim, ker me je strah šivanja. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg.

Uspavana.

On počasi zliva vodo na njo, ki je otrok.

Umiva njeno belo telo.

ON: Hej. Žabica.

ONA: Mami. Mami ...

ON: Nikamor ne grem.

ONA: Ne. Boš z mano?

ON: Bom. S tabo bom.
ONA: Nikoli več nočem.
ON: Vse je v redu.
ONA: Ne bom se oblekla.
ON: Ni se ti treba.
ONA: Moram se počesat.
ON: Lepa si.
ONA: Prosim.
ON: Prosim.
ONA: Nikamor več ne grem.
ON: Nikamor.
ONA: Samo tukaj bom.
ON: Tukaj.
ONA: Ne znam se več igrat.
ON: Se bova drugič igrala.
ONA: Rada bi pesem.
ON: V redu je.
ONA: Zapòj mi.
ON: Okej.
ONA: Rada bi spala. Zapoj.
ON: Katero pa bi?
ONA: Pokrajino na Luni.
ON: Okej.

ON: sivi kraterji
sivo je srce
siva sva midva
oblečena v belo
skačeva v temo
lahka kot peresi
prazna končno sama
sama nad nebesi

Na poti.

ONA: Rada sem na poti. Rada sem daleč stran, kjer govorijo jezik, ki me spominja na papagaja, ki smo ga včasih imeli pri nas doma. Na poti sva v stanju, ko je vse

mirno, čas se ne premika, za vse nama je vseeno. Če bi zares hotela, da bi živela, kot bi želela, bi bila na poti ves čas.

ON: Res je kar v redu. Sploh, ko enkrat skočiš čez ocean. Tam je noro.

ONA: Ampak če ne bi težila vsako leto znova, bi pristala v zadnjih zabačenih toplicah sredi hribov. Nikoli se ne spomni, da bi kaj splanirala.

ON: Ok, to ni fer, vedno pomagam hotele iskát.

ONA: Iskat že, izberem pa jih sama.

ON: Za vse poskrbi, vse pripravi, nekaj mesecev pred odhodom že začne in res je ful dobra v načrtovanju. Ima pa tudi svoje standarde, kje bova spala, kje bova jedla, kaj bova delala. Men dol visi, povsod mi je dbest. Veliko sva bla po Južni Ameriki, ker zna špansko, še iz gimnazije.

ONA: Tequila!

ON: Mal mi gre na jetra, ker se potem afna, ker misli, da govori boljše od domačinov, da bolj zadene dialekt. Pa ga ne.

ONA: Hola, señora! Tiene una habitación libre? Si? Excelente! Si, para mi y mi novio.

ON: Noče govorit angleško, da bi razumel tudi jaz, ampak hoče bit zvezda potovanja, vodička, poznavalka, čudežno dete. Ampak ok, težim. V bistvu je fajm. Lani sva imela dva najlepša tedna v Kolumbiji. Daleč najlepša.

ONA Yo soy Bogotana.

ON: Se sprašujem, če sta bila res tako lepa ali je bilo le leto okrog potovanja tako usrano. Na poti je drug človek, zaljubljen sem vanjo in frustrira me, ker tega ne najdeva doma.

ONA: Ali pa ko si v tropih. Saj skoraj sva. Pred sabo vidim zelene stene, pod njimi morje. Vlaga v zraku blaži vročino. Kopalke, sonce, očala, pijača v roki in pojma nimam, koliko je ura. Gledam ga, kako sedi v vodi in gleda proti horizontu. Njegovo zatilje, mokri lasje, največja ramena na svetu. Srč. Ne vem, ali je sredo ali je petek, vem pa, da je vreme kot iz kataloga in nimam tistih zombi oči, ki jih dobim po nočeh za računalnikom. Ubila se bom, če bom morala to delat cel lajf. Ko sva na poti, sanjarim, da bi ostala tam in odprla agencijo za sprehode ali pa za jogo v dvoje, Pod palmami. Razumeva se brez besed. Vedno pristaneva drug na drugem. Sva kot lego kocki. Jaz sem rumena podolgovata, on je modra krogla, ki se prestavlja po meni kot po skakalnici. Edini človek na svetu je, ki se lahko s celo težo uleže name. Zmanjka mi zraka, ampak utrip njegovega srca nadomesti mojega. Njegov dih vstopi v moje telo in naredi vse sklepe mehke. Umrla bi pod njim. Mala sladka smrt.

ON: Vsa leta sva hodila okrog z rukzaki, lani pa me je prepričala, da greva s kovčki. Kot bi se postaral za pet let. Ampak tako to gre verjetno. Najprej rukzak, potem kovček, potem drugi tebe naokrog nosijo, na koncu pa crkneš. Nič več hostlov,

samo še butik hoteli. Če nimava denarja, bo pa ati plačal, njegova punči ne bo spala v bordelih, mi je enkrat rekel, ta se je pa smejala, kot da bi vic povedal.

ONA: Ali pa ko je oče delil sinu nasvete: 'Veš, kake so babe ... Ti se samo delaj, da poslušáš, pa se ne boš nič sekiral'.

ON: Ali pa ko je mati govorila hčerki: 'Lubica, s svojo glavo misli, ti samo vsako situacijo obrni nase. Glej, odnos je igra. Ne se mu pustit. Tvoj partner je nasprotnik, samo skupaj pa lahko zmagata. Lepo potujta, pa ponovi svojo španščino.' Nastal je vakuum. Nič sendvičev, nič sumljivih marketov, stran od umazanije. Samo še prvi razred na letalu nama manjka, ampak tudi to še verjetno pride. Škampi in šampanjec in bleščeči nasmehi. Amerika.

ONA: In seksava. Vsak nov hotel naju čist zrajca. Velika postelja, blaga dišava, pa te seksi stvarce, ki jih dobiš v kopalnici. Milo. Šampon. Lošjon. Deluje. Enkrat sva celo britvico dobila.

ON: Po navadi se prvič že pod tušem. Kot bi bila v filmu. Sposodila sva si življenje od nekoga drugega in zdaj seksava v vzporednem vesolju.

ONA: Delava stvari, ki jih doma ne, denarja imava, da ga stran mečeva, še celo državo izvora včasih zamenjava.

ON: Enkrat sva se delala, da sva iz Butana. Stala sva pred ogledalom, iskala butanski izraz na obrazu, se smehljala, kot naj bi se oni in si izmišljevala njihov jezik. Butanščino.

ONA: Začela sva se osvajat. Pojma nimam, kakšne so bejbe v Butanu, upam, da ne takšne, kot sem bila jaz.

Osvajanje Butana.

Odčarana.

ONA: Dvakrat sem splavila. Prvič s prejšnjim fantom. Če bi ga spoznali, bi razumeli. V drugo nisem hotela in bilo je ... Dragi. Srč. Bila sem na tem, da mu povem, pa se je plod odtrgal. Saj ... Itak še ne bi hotel bit oče. In tega ne ve. Samo meni se je odtrgal, samo jaz sem ga izgubila. Je nekdo izdal ukaz? Bom umrla? Mogoče nikoli ne bom mama. Pač. Saj je okej. Sem veteranka. Neželena nosečnost? Pokličite, lahko vam ugodno svetujem, kako se znebit te stvari ... Kdo pa ... Hoče kurčevega otroka? Ne bi imela lajfa z njim. Že sama težko ... In če imam luknjo v trebuhu, še ne pomeni, da sem cela padla vanjo. Stara sem devetindvajset let, premlada za zgodnje izlive. Me mlade žabice še nismo za močvirje, me bolj skačemo po lužah. Ko se pripravlja na dež, smo glasne, ko dežuje, nas odnese.

Lepa sta, povezana. Kot na sliki.

Nasmeh. Roka v roki.

Rumene adidas trenirke.

ONA: Ko sem bila majhna, sem imela na postelji dvanajst plišastih bojevnikov, moj živalski vrt. Kralj med njimi je bil medvedek Panda Pu, moj prijatelj, ljubimec, totem, amulet. Ko sem enkrat bratu vzela lopar za tenis, je odtrgal Pandi Puju roke in noge, njegove oči pa vrgel v školjko in potegnil. Sesul se mi je svet. Vzela sem ta lopar, razbila okno njegove sobe in ubila zlato ribico, ki jo je imel tri leta. Zalka ji je bilo ime. Vrgla v školjko in potegnila.

Ko se ponoči stisnem k njemu ... Dragi je moj Panda Pu. Doklèr me ne ugrizne, sem pikapolonica, ki se spremeni v gepardko, ko jo zabolí.

ON: Ona je moja roka. Moja dlan. Zapestje. Moj kazalec, mezinec. Moji členki. Nohti. Podlaket. Nadlaket. Komólec. Biceps. Triceps.

ONA: Tvoj jezik. Nos. Usta. Ušesa, obrvi.

ON: Tvoji lasje.

ONA: Tvoje čelo. Brada. Ličnice.

ON: Trepalnice.

ONA: Oči.

ON: Tvoje oči.

ONA: Tvoje oči. Sence.

ON: Vrat.

ONA: Srč mu pravim, ko je priden. Srč, mrč, hrč, krč. Srčiček. Srčica. Srce. Srček. Srči. Srč. Moj Panda Pu.

ON: Zatilje. Hrbet. Ramena. Prsa. Trebuh. Popek. Rit.

ONA: Zadnjica.

ON: Zadnjica.

ONA: Spolovilo.

ON: Meča.

ONA: Stegna.

ON: Kolena. Boki

ONA: Pas.

ON: Stopala.

ONA: Ne.

Žgečkanje preneha.

ON: In, kaj bova zdaj?
ONA: Ne vem. Počasi zmanjkuje materiala. Vse sva povedala.
ON: Vse ste slišali.
ONA: Ampak kdo je pa zmagal?
ON: Ti. Vedno ti.
ONA: Kdo je zmagal? A sem bila jaz?
ON: Saj je vseeno. Verjetno sva pretekla vse kroge.
ONA: Verjetno sva nehala verjet v usodo.
ON: Kar je blo, je blo.
ONA: Ja, ne bova se več vračala na začetke, ker ni časa.
ON: Ne, bova raje hodila proti koncem.
ONA: Ker konci rodijo tisto, kar je vmes, to, kar v nekem trenutku sva.
ON: In en konec je vedno bližje kot drugi konci.
ONA: Ja, ampak v kateri konec se zagnat?
V dvajsetletni kredit.
ON: Ja. Za življenje.
ONA: Za stanovanje.
ON: Za stanovanje in družino.
ONA: Za vnuke.
ON: Za psa.
ONA: Za psičko.
ON: Za mačko.
ONA: Za rakuna.
ON: Okej, za psičko.
ONA: Za brcanje naprej.
ON: Ja, ker nazaj ne gre več.
ONA: Čas je staranje.
ON: Pa kompromisi.
ONA: Za kompromise. Za poroko.
ON: Za avto.
ONA: Za avto? Ne bova se bala!
ON: Bi bilo škoda.
ONA: Ja, pa gube na mojem obrazu.
Tvoj pivski trebuh.
ON: Tvoji viseči joški.
ONA: Ampak se bova navadila.
ON: Se sprijaznila.
ONA: Bova vzela, kar bo prišlo.

ON: Sploh ne bo slabo.
ONA: Samo da nikoli ne bova nosila istih bund in trenirk, kot tisti pari, ki jih še komaj ločiš med sabo.
ON: Ne, si nora, nikoli. Zmenjeno.
ONA: Zato ...
ON: Naj bo kredit.
ONA: Ja. Vsaj za dvajset let.
ON: Za trideset.
ONA: Do konca življenja. Pa še vedno nikoli ne bova imela stanovanja.
ON: Vedno najemnika.
ONA: Jaz bom tebe najela.
ON: Moje telo v najému?
Ok, mogoče za eno leto.
ONA: Za eno leto? Potem si bova pa nekaj izmislila. Bova šla okoli sveta. Ali pa bova našla hobije. Bova začela na véliko kuhat. Pa vrtnarit. Jaz bom boksala. Ne, ne bom boksala. Prebrala bom petdeset knjig na leto.
ON: Ali pa ...
ONA: Ali pa?

Plastični dojenček.

Ples.

Družinska idila.

ON: Evo ga!
ONA: Otrok je prišel!
ON: Otročiček je tu!
ONA: Juhu! Pokaži mi ga. O fak, jaz sem bila noseča!
ON: O fak, ti si bila noseča.
ONA: O fak. Moj trebuh. Mamica sem!
ON: Mamica boš!
ONA: Okej, okej. Mamica bom. Dobro.
ON: Vse bo v redu.
ONA: Ja, ja. Čakaj. Kako mu je ime?
ON: Kako pa hočeš, da mu je ime?
ONA: Gorazd!
ON: Tomažek!
ONA: Kako ti je ime? A? Ja kako ti je ime? Povej, kako ti je ime?
ON: Podaj mi ga!

ONA: Go long!
ON: Touchdown!
ONA: Podaj ga nazaj. Kaj pa, če bi bil Ari?
ON: Ari? Kot Aristotel?
ONA: Ja, samo krajše. Kot Ari Onassis.
ON: Men je to ful dobr. To je grško.
ONA: Gremo v Grčijo na morje.
ON: Pejmo v Grčijo na morje!
ONA: Shrimp saganaki.
ON: A bi šel v Grčijo na morje?
ONA: Pridi, pridi.
ON: Kako pa gremo v Grčijo?
ONA: A letiš, mali?
ON: Z avionom gremo.
ONA: Turbulenca!

Vzamejo zalet in izginejo v prihodnost.

Konec.